

Uneori aș vrea să fiu ea. Să simt așa cum a simțit ea săruturile și mîngîierile lui din noaptea aceea de la Cluj. Deși nu pot să-l cred, cu siguranță nu s-a întîmplat doar o dată.

Nu știu ce și cum să fac pentru a reuși să uit tot ce s-a întîmplat, astfel încît să regăsesc încrederea de pe vremuri. El nici nu-și imaginează prin ce trec. Nu știe, nu vede, nu simte, nu comunică. Nu pare să aibă de gînd să schimbe ceva.

Îmi dau seama cu groază că renunțăm, treptat, la toate gesturile noastre. Nici măcar nu mai putem bea cafeaua împreună. Deși în fiecare dimineață îmi doresc să se întîmple asta, plec din bucătărie imediat ce apare el. Singură, cu ceașca în mînă, dînd drumul la televizor în camera mică sau trezind-o pe Maria și pregătind-o pentru grădiniță, așteptînd mereu ca el să plece primul la școală, să pot respira.

Nu știu dacă o mai iubește pe fufa aia. Habar n-am ce vrea.

Deși o vreme, după ce am vorbit deschis despre „accidentul Tania“, a fost din nou disponibil, atent și liniștit, de cîteva zile iar nu-l mai simt aproape. Scuzele de tipul pregătiri pentru școală, sînt foarte obosite, încerc să lucrez la un proiect nu-mi mai sînt suficiente. Vreau să știu ce se întîmplă, ce vrea, la ce se gîndește.

Eu simt că pot să deschid din nou porțile și pot să le las deschise pînă la capăt, dar nu știu dacă merită.

Și-atunci momentele în care vine și se strecoară lângă mine și face dragoste de parcă ar vrea să mă soarbă, când îl simt al meu, dedicat numai și numai mie, ce sînt momentele alea?

12 iulie 2008

Uneori îmi amintesc ochii lui cînd se înfurie și ridică vocea, cînd mă jignește și mă umilește: au o răceală de metal, gri, adîncă, de nepătruns.

Prima dată am văzut ochii ăștia într-o duminică de vară, pe malul Someșului, cînd, la propunerea lui, după ce am scris fiecare cîte o poveste despre sine, ne-am întîlnit s-o citim. Mai propunea uneori, brusc, jocuri dintr-astea, și eu n-am zis niciodată nu.

O săptămîină, atît a durat pînă ce și-a scris el textul, deși eu terminasem în aceeași zi, scrisesem toată povestea doar în două ore, imediat după propunerea lui.

Era o zi însorită și el părea foarte binedispus. A adus o sticlă de vin, pahare de plastic și țigări fără filtru primite de undeva din Franța. I-am văzut ochii schimbîndu-i-se în timp ce citeam, cu voce tare, povestea mea. S-a ridicat în picioare și a spart sticla de un bolovan, apoi m-a somat să-i spun cine a scris lucrurile acelea. Am rîs, n-am știut cum altcumva să reacționez. Deși eram mai speriată ca niciodată, și asta nu pentru că, văzînd că nu spun nimic, mi-a smuls foile din mîină și le-a rupt bucăți-bucățele, ci pentru că vedeam cum i se schimbă ochii, cum în același timp se îngustează și se măresc într-un ritm dement, căpătînd răceala aceea de metal, de nesuportat:

Dan Coman

ochii unui nebun. Știa și el, știam și eu că textul lui fusese slab sau, oricum, mai slab decât al meu, era o evidență, dar furia care l-a cuprins depășea orice explicații. Stătea în picioare și gesticula aproape fără aer, părînd gata să se disloce, intrînd brusc în apa rîului și izbindu-și pur și simplu capul de apă, sperîindu-mă într-atît, încît n-am putut mișca din loc decât la ore bune după ce el plecase deja. Cîteva săptămîni mai tîrziu, pentru o jumătate de minut, avea să amintească de acea întîmplare și să spună cu voce tare, fără să mă privească: textul tău a fost mult mai bun. Am simțit că gestul acela al lui a fost o dovadă clară de dragoste, pentru că altfel unul ca el n-ar fi spus nici mort așa ceva.

A făcut-o o singură dată.

De cele mai multe ori, cînd mă gîndesc la mine ca femeie, mă simt vinovată, de parcă cine știe ce-aș face. Dar cînd vine el și mă acuză brusc că nu-mi pasă de Maria, că mă doare-n cot de ei amîndoi e prea mult. Și asta numai pentru că nu a găsit de mîncare exact cînd a vrut el: ciorba nu era gata, iar șnițelele mă gîndeam să le fac mai tîrziu, după ce adoarme cea mică, să mîncăm împreună. Dar el voia atunci, pe loc, să nu cumva să moară de foame, una din spaimile lui cele mai mari.

17 iulie 2008, 1 și ceva noaptea

E cald, infernal de cald și nu pot să adorm. Aș vrea ca-n nopțile astea albe să fie lîngă mine, să

vorbim, să facem dragoste. Dar nu e așa. El e greoi, tăcut și mereu obosit, fără nici un chef de altceva decît de somn. Mă enervează la culme cînd văd ce bine doarme, în camera mică, fără nici o problemă.

Am făcut dragoste zilele trecute, pentru că mi-a spus că-i e dor de toate gesturile acelea. L-am crezut, dar oricît am încercat, nu l-am simțit nici o clipă acolo, lîngă mine, cît timp m-a atins. A doua zi chiar am avut senzația că am fost folosită. Că a băgat texte doar ca să-și rezolve o problemă urgentă, strict sexuală, dacă o mai fi avînd așa ceva. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată să simt asta și încă atît de acut. Jalnic, ca o prostituată trasă-n piept.

În seara asta s-a întîmplat ceva straniu. L-am găsit pe net, în sufragerie, excitat. Pantalonii lui negri de trening n-au putut ascunde asta. Nu se aștepta să apar în cameră și să mă apropii de el. L-am întrebat, jucîndu-mă pe jumătate, ce l-a făcut să învie așa. A reacționat urît, începînd să strige, să se ascundă, să se fîstîcească. Mi-a fost clar atunci (îmi era și înainte, dar nu-mi venea să cred) că nu se gîndea la mine. I-am și spus-o. Aș fi vrut să te gîndești la noi și să reacționezi așa, dar nu. Nu.

M-a scos pur și simplu din cameră.

Era clar că reacția lui a fost provocată de altceva, de altcineva.

Am simțit imediat că s-a întîmplat ceva care contează foarte mult pentru el. Mi-am dat seama că nu e vorba despre eleva aceea de la Rebreanu. Că nu era vorba doar despre sex.

Dan Coman

Oricum, e umilitor să-ți vezi bărbatul pe care-l crezi încă iubitul tău reacționând așa în fața altcuiva, cu gândul la altcineva.

Și cînd mă gîndesc că peste cîteva zile mergem la mare, unde mi-a spus că vrea să fim doar noi trei, să ne jucăm și să ne bucurăm de Maria, să ne plimbăm, să facem dragoste.

Nu știu dacă-mi mai doresc atingerile lui, pentru că nu mai am siguranța că sînt pentru mine.

Întîmplarea din seara asta îmi întărește sentimentul că am fost folosită. Niciodată nu am văzut atît de bine, deși asta a făcut mereu. Dar azi am avut iar senzația asta, pe care nu mi-o mai pot scoate din minte.

Mi-e și rușine de apropierea mea, de trupul meu pe care nu-l mai dorește, mi-e rușine de încrederea mea că totul poate fi ca la început. Mi-e foarte rușine de apropierea mea ascunse și de plăcerea mea fizică la gîndul c-aș putea fi alături de el. Am sentimentul că acum m-aș simți ridicolă goală, cu el deasupra mea, mîngîindu-mă.

Aș vrea să nu fi avut dreptate, dar știu că intuiția mea funcționează la maxim acum. Știu, pentru că-l simt prea bine. Și-l simt extrem de departe, apropiat nu atît sexual de o altă femeie, cît profund emoțional.

Într-un fel, eu l-am grăbit, m-am grăbit pentru că mi-a fost dor de el și am avut curajul să cred că pot șterge total urmele celeilalte. Urmele acelei adolescente naive s-au șters singure, de la sine, imediat ce s-a încheiat partida lor. Acum știu că acolo a fost doar

sex, așa cum știu că acum, în cazul asteilalte, e vorba de dragoste. Și asta mă înspăimîntă.

21 iulie 2008

La mare, cu Maria și cu el. Așa cum poate fi el cu mine. Neatent, distras, nervos, nepus nici o secundă pe ghidușii.

25 iulie 2008

O vacanță tristă cum n-am mai avut niciodată. Cu el alături, dar la zeci de mii de kilometri distanță. Nici un fel de apropiere, nimic.

N-am simțit din partea lui, în astea cinci zile pe litoral, nici un miligram de dorință. Doar nervi, oboseală și iar nervi.

Și toate astea, spune el, din cauza unei griji excesive pentru Maria, care, susține, nu s-ar simți bine deloc aici.

E adevărat, în primele zile fetița se trezea și plîngea, cerînd acasă, dar mai apoi, după ce i-am explicat că nu rămînem pentru totdeauna acolo, că, după cîteva zile de plajă și baie și parc de distracții, ne întoarcem acasă, s-a calmat.

E abia prima ei ieșire pentru o perioadă mai lungă. Două zile i-a fost mai greu pentru că, sărăcuța, nu înțelegea ce se întîmplă, ce căutăm noi acolo. Nu ne-am gîndit nici unul să-i explicăm asta de la bun început. Dar nu e nicidecum un copil traumatizat de spații noi, așa cum insistă el de o sută de ori pe zi, agitînd-o și mai mult. Maria e doar un copil